

P. MIQUEL PEIX, un home de fe

Missa en Acció de Gràcies en memòria del P. Miquel Peix

5è aniversari, 18 de juliol de 2012 - Sabadell

INTRODUCCIÓ:

Estimats tots;

Aquest any, el 18 de juliol farà 5 anys de la mort i el traspàs de l'ànima del P. Peix.

Hem volgut fer un record i homenatge en aquest cinquè aniversari, amb un recull de petits testimonis

dels qui el vàreu conèixer i estimar, alhora que una descripció de la seva persona, espiritualitat i tasques pastorals que va portar a terme i que encara avui algunes perduren i segueixen donant fruits.

Ell que va ser l'iniciador de la Adoració Eucarística continuada aquí a la nostra església, ens segueixi acompanyant el seu record i oració.

És un goig per mi invitar-vos a llegir aquestes ratlles breus i riques, així com que pugueu participar en l'Eucaristia d'acció de gràcies que farem per ell.

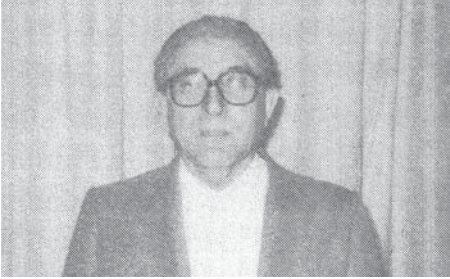
Que el seu testimoni de fe i pregària i la seva estimació ens siguin un estímul per cercar el Senyor i confiar-nos al seu amor provident, com ell va saber fer, amb l'ajut del Cor Immaculat de Maria i l'impuls de l'Esperit Sant.

Que el Senyor ens concedeixi el goig i l'alegria en aquesta festa,

Mn. Ignasi Condal Elies.

EDITORIAL

Escrit del P Peix, *Aigua Viva* núm. 3, maig 1991, pàg. 3

“La gracia del Senyor Jesucrist, l’ amor de Déu (Pare), i la comunió de l’Esperit Sant siguin en tots vosaltres” (2Co 13, 13). Quina ressonància tenen aquestes paraules en la nostra vida? La rutina de sentir-les al començament de la missa o una experiència vital de la realitat de Déu?

Aquesta ressonància o manca de ressonància vital és un test de la nostra vida en l’Esperit. La gracia del Senyor Jesucrist és la mercè absolutament indeguda que ens fa el Pare, donant-nos una nova vida en Jesucrist. Aquesta mercè és totalment gratuïta, pura gracia. *“Perquè la llei fou donada per Moises, però la gracia i veritat han vingut per Jesucrist”* (Jn 1, 17). I l’ inici de tot és l’amor del Pare. Per que podem viure aquesta veritat? *“Perquè l’amor de Déu (Pare) ha estat difós en els nostres cors per l’Esperit Sant que ens ha estat donat”* (Rm 5, 5). Tenim comunió amb el Pare i el Fill, per tal com l’Esperit *“testimonia al nostre esperit que som fills de Déu”* (Rm 8, 17). Aquesta comunió amb el Pare i el Fill és la base d’una comunió

amb els germans. *“La gloria que vós m’heu donat a mi, jo els l’he donada a ells, per tal que siguin u, com nosaltres som u. Jo en ells i vós en mi, per tal que siguin perfectament u, perquè conegui el món que vós m’heu enviat i els heu estimats com m’heu estimat a mi”* (Jn 17,22-23).

Viure aquestes realitats suposa tenir-ne una percepció de fe i una consciència dels efectes que elles obren en nosaltres. Vivint tot això, lector benamat del cel, t’adonaràs que el teu Déu és un Déu real, que et comunica la seva vida. Un Déu que, essent la suprema realitat, no és una suprema solitud, sinó la suprema comunicació en el si mateix de la seva divinitat, totalment compartida per Tres Persones. Per això és un deliqui infinit d’amor, una joia infinita.

T’adonaràs també que tu mateix ets una persona estimada i elegida des de tota l’eternitat perquè comparteixis la vida, l’amor, la joia del Pare, del Fill i de l’Esperit Sant. En la mesura que t’adonis d’aquesta realitat, n’anirà xopa la teva vida: el teu ésser i el teu obrar.

Com a persona humana necessites comunicació humana, d’on neix una joia humana. Com a fill de Déu, necessites comunicació amb les Tres Persones divines i amb els teus germans en Jesucrist. D’aquesta comunicació, anomenada comunió, en neix la joia pròpia del fills de Déu, incoada a la terra, arribada al seu esclat total al Paradís.

SEMBLANÇA

El Pare Peix va néixer a una família profundament cristiana a Vinyoles d'Orís, Osona, el 6 de maig de 1927 i ben aviat va veure la seva vocació missionera als 14 anys fent el postulat a Cervera. Durant el noviciat va estar a Vic i va fer la seva professió religiosa com a claretià, el dia de l'Assumpció de Maria, el 15 d'agost de 1947. Va celebrar la seva primera Missa a Valls el 1 de maig de 1955.

Un any després és destinat a Canadà on resideix prop de tretze anys.

L'any 1969 fou enviat a la missió d'Ebebibyn a Guinea Equatorial i un any després el van destinar a Akono, al sud de Camerun, on desplegà un apostolat impressionant durant més de deu anys. Va iniciar la presència claretiana com a superior i fundador de la missió, inaugurant hospitals i construint varies esglésies.

Va estar al servei d'aquelles joves comunitats, i mogut pel seu esperit evangelitzador s'inculturà a fons

en aquell poble, aprenent de forma excepcional la llengua autòctona, el ewondo.

L'any 1980 torna a Catalunya per problemes cardíacs, que requeriran una important operació de cor. També anys més tard l'operaran d'un càncer de colon, però totes aquests problemes de salut no el retenien per demanar al seu provincial que el deixessin tornar a Camerun.

A Catalunya va desenvolupar amb gran dedicació i entusiasme la pastoral vocacional. Més tard va ser destinat als claretians de Girona del 1984 al 1988, després a Sant Boi fins l'any 1993, posteriorment a Montgat fins l'any 1996. Va acabar el seu ministeri sacerdotal a Sabadell els darrers 11 anys de la seva vida fins que va ingressar a la infermeria provincial. Va traspasar la seva ànima el 18 de juliol de l'any 2007, d'un infart fulminant. Poc abans de celebrar la missa diària amb els seus companys d'infermeria, el van avisar per atendre a una persona que encara el demanava per telèfon, i el van trobar sense vida.

PERSONALITAT

El Pare Miquel tenia una **personalitat molt rica** fins al punt que els seus formadors del seminari el van descriure com una **persona equilibrada**,

assenyada, humil, senzilla, dòcil, amablement formal, de cor bo, servicial i molt piadós.

Per aquest motiu els responsables del seminari el designaven per a tasques de certa responsabilitat, i ell l'exercia com una paternitat suplentòria, cosa que feia amb seny i bon caràcter. Però el que podem destacar molts dels que l'hem conegut, és que era un persona apassionada, entusiasta i optimista de la vida. I això no era només pel seu temperament natural sinó producte de la seva espiritualitat.

ESPIRITUALITAT

El Pare Miquel Peix tenia una **espiritualitat missionera** arreu, però especialment el contacte de les tribus del Camerun el van influir molt, i li van transmetre aquest esperit emprenedor. Sempre comentava que volia tornar al Camerun, de fet ho va intentar fins a tres vegades i mai perdia l'esperança de tornar-hi. El motiu és que ell veia realitzat el seu ministeri de capellà amb nombrosos fruits. Qualsevol iniciativa apostòlica que iniciava a l'Àfrica de seguida es veia corresposta per la gent d'allà.

Un exemple que explicava es quan va posar la Missa diària a les 7.00h. del matí i com l'església s'omplia "de gom a gom". La gran quantitat de

gent que escoltava les seves predicacions, les nombroses vocacions que anaven sortint, la implicació del poble en construir hospitals, etc., feia que ell tingués aquest impuls de tornar a aquella terra per seguir evangelitzant.

Però el que creiem que l'ha marcat més profundament en la seva espiritualitat ha estat el seu **servei a la Renovació Carismàtica**, fins al punt, que va arribar a ser la seva prioritat evangelitzadora, arribant a promoure molts grups de la renovació i a fundar i publicar durant molts anys la revista carismàtica Aigua Viva, on són innumbrables els seus escrits amb i sense pseudònim. Va participar en nombroses pregàries, recessos i jornades de formació, essent una benedicció per ell i per tots els grups de la Renovació Carismàtica a Catalunya, especialment pel Grup Aigua Viva que va fundà a Sabadell.

També **l'Amor a la Mare de Déu** i l'encontre personal que va tenir amb Maria a Medjugorje va acabar de moldejar la seva vida espiritual.

Descrivim ara alguns trets de la seva espiritualitat:

- El Pare Miquel era un home **ple de Fe** i sobretot **ple de l'Esperit Sant**. Ell vivia i transmetia la seva fe, fruit de la presència de l'Esperit Sant

que el guiava a orientar la seva vida i a la dels qui s'encomanaven a ell, els quals estimava tant com si fos ell mateix. El contacte amb la Renovació Carismàtica li va marcar tant que va fer que constantment demanés la intercessió de l'Esperit Sant i fos un gran predicador sobre la necessitat d'invocar-lo.

- Tenia una espiritualitat basada en la **necessitat de la pregària**.

Es passava llargues estones davant el Santíssim fent pregària personal, on a part d'intercedir pels demés feia molta lloança al Senyor. També tenia una necessitat vital al cor d'adorar constantment el Senyor. També donava molta importància a la pregària comunitària, aquesta era una constant de la seva vida, tant amb la comunitat religiosa on vivia, com amb els diferents grups de la renovació carismàtica.

- Era una espiritualitat centrada en la **radical confiança en l'eficàcia de la pregària**, on ell considerava que tenia que permetre que Déu actués en la vida de cadascú. Ell insistia molt en que la pregària seria eficaç si deixaven que Déu actués. En el seu cas implicava el seu previ abandó total a la voluntat de Déu Pare, confiant sempre en la seva Providència.

- Realment aquesta confiança en la **Providència** era un tret fort de la seva espiritualitat. Qualsevol projecte que tingués, el posava en mans del Senyor. Quan va voler que l'Església de l'Immaculat Cor de Maria fos una església amb adoració continuada, començava exercint la seva radical confian-

ça amb la pregària, i després de pregar molt i molt per aquest projecte, tot seguit ho confiava a la providència, per a que li anés resolent tots els problemes que poguessin sorgir. Un altre exemple de la seva confiança en la Providència va ser que encarés la seva malaltia i els seus ensurts del cor amb molta pau i serenor. Sempre se'l veia tranquil i confiat en la bondat del Pare. Afrontà amb serenitat i confiança les greus intervencions quirúrgiques que hagué de sofrir. I en els últims mesos de la malaltia, quan li fallaven les forces, ell continuava somrient, estava content i feliç i mai perdia l'optimisme. Mai se'l veié angoixat pel pensament de la mort ja que tenia la visió cristiana i esperançadora de la mort, que no és més que una nova naixença.

- Un altre tret que li venia del seu contacte amb la Renovació va ser la **intimitat que tenia amb Jesús** a la seva vida. Tractava la Divinitat de Jesús i la seva Humanitat Santíssima. De **cor a cor**, transmetent l'amor que brolla d'un cor enamorat a tothom que l'envoltava. Feia les coses amb el cor, per amor. En les homilies sempre deixava que parlés l'Esperit Sant a través del Cor, mai portava una homilia escrita.

- Una vessant de la seva espiritualitat i que en feia molt de ressò era la **gratuitat dels dons de Déu**, que Ell dona gratuïtament a tots els que volen rebre'ls amb el cor obert. Més que creure en un voluntarisme o en l'esforç personal en complir la vida de pietat, o les

mínimes normes cristianes, ell estava convençut en que quan demanem a l'Esperit Sant els seus dons, Ell s'encarrega d'aconseguir les nostres metes espirituals i allò que ens convé.

- El Pare Peix constantment alimentava la seva espiritualitat en la **Bíblia**.

La seva predicació, les seves meditacions i bons consells que sempre donava, tenien com a suport la Paraula de Déu, la majoria, cites de l'evangeli i dels salms. El seu domini del grec -tant modern com clàssic- l'ajudava a trobar l'arrel dels textos bíblics en el seu sentit original. Quantes vegades confortava a la gent amb una cita de l'evangeli. Fins i tot, als cants de la Renovació -alguns d'ells inspirats per ell-, utilitzava cites de la Bíblia.

- Un altre tret de la seva espiritualitat era l'**estimació** que tenia vers la **Mare de Déu**. Com a bon claretià, era molt devot de l'Immaculat Cor de Maria. Aquest amor vers Ella va incrementar-ne quan va conèixer les aparicions de la Mare de Déu a Medjugorje, on es declarà fervent admirador. Va peregrinar a aquell poble de Bòsnia un munt de vegades fins al punt d'acompanyar a nombroses peregrinacions que

sortien de Sabadell. Constantment explicava anècdotes sobre Medjugorje amb una fe que animava a la gent a peregrinar a aquell santuari marià. Però sobretot era un gran difusor del seu missatge, que era viure la vida de pietat amb el cor: pregar cada dia el rosari amb el cor, dejunar de cor, viure la Santa Missa amb el cor i no com una obligació, confessar-se amb el cor sabent que el Déu que perdona és Pare, i llegir la Paraula de Déu, la Bíblia.

OBRA I PASTORAL

Sabem que el P. Miquel va tenir una intensa activitat al Canadà i al Camerun, però no tenim dades concretes. Sí que podem dir que l'obra més gran que va fer el Pare Miquel a la seva estada a Catalunya era la **transmissió de l'Amor de Déu** cap a les persones. I ho va aconseguir a través de diversos mitjans:

- **Revista Aigua Viva**.

F u n d a d o r d'una revista de la Renovació carismàtica de Catalunya. Durant més de 15 anys va ser el seu promotor, on hi ha innumerables escrits amb el seu habitual domini de la llengua

catalana, que son d'un nivell teològic elevat i amb una profunda espiritualitat. Podem dir que en aquesta revista trobaríem el seu llegat espiritual.

- **Programa de Radio: "la Paraula".** Van fer moltes emissions que després es distribuïen en diferents cassetts.
- **Associació Cultural Amor de Déu.**

Associació Amor de Déu

Va fundar aquesta associació amb uns grup de laics l'any 1994. La finalitat de l'associació es l'expansió, propagació i culturització religiosa, divulgant la fe per diferents mitjans. Organitzava recessos un dissabte al mes. Avui en dia aquesta associació perdura i té com a finalitat donar a conèixer l'Amor de Déu, mitjançant les aparicions de la Mare de Déu a Medjugorje, organitzant varies peregrinacions, recessos, editant diverses publicacions i gestionant varies webs.

- **Telèfon de la pregària** . Tots els dies de la setmana atenia el telèfon de la pregària de les 21.30h fins les 23.30h de la nit. Ell baixava de la seva comunitat cap a l'església, i es posava davant del Santíssim exposat, on tenia un telèfon inalàmbric. Cada vegada que el trucava algú, ell s'hi posava, i l'escoltava amb paciència davant la presència de Jesús. Després amb tot l'Amor que disposava, aconsellava i animava a aquella persona necessitada. I mentre el tenia al telèfon, ell pregava i intercedia per les intencions d'aquella per-

sona, dedicant-hi molta estona. Moltes vegades podia passar més de ½ hora amb qualsevol trucada. Era pràcticament impossible convidar-lo alguna vegada a sopar, o a donar una conferència per la nit perquè sempre deia que havia d'atendre el telèfon de la pregària.

- **Fundació Prahú.**

Animava a tothom a implicar-s'hi en projectes d'atenció a persones que patien problemes de drogues, d'indigència, d'exclusió, etc.

a la Casa Sant Josep del Tibidabo. Concretament va fundar amb uns amics laics la Fundació Prahú, que es dedicava entre altres coses a la inserció i promoció laboral, especialment d'immigrants. Fins als darrers instants de la seva missió a Sabadell, tot i que tenia quasi 80 anys, tenia al cor obrir un menjador pels pobres (encara no existia el menjador de les Calcutes). I també tenia el cap llogar un edifici per acollir als indigents que dormien al carrer.

- **Adoració al Santíssim, a l'església de l'Immaculat Cor de Maria.** Ell era una persona que constantment adorava al Senyor, però l'any 2003 va veure clar a Medjugorje, a la muntanya de les aparicions de la Mare de Déu, que l'Església de l'Immaculat Cor de Maria havia de gaudir d'adoració continuada. Va contactar amb alguns laics i va iniciar el projecte. Va voler canviar el Sagrari que havia per un de més funcional, on no fos necessari fer la reserva.

El Pare Peix va escriure: *“...El sagrari es troba envoltat per la representació d’un foc amb tres flames, al bell mig de les quals apareix la blancor d’una gran hòstia de 23cm. de diàmetre, ben visible i protegida darrera una porta de vidre. Durant les misses es tanca la primera porta del sagrari i queda interrompuda l’exposició. El foc amb tres flames significa la Santíssima Trinitat, la vida divina de la qual es troba i ens és comunicada en la humanitat de Jesús, aliment baixat del cel i servit en l’Eucaristia”.*

Va convèncer a la comunitat claretiana del projecte i a l’octubre de l’any 2004 **va iniciar l’obra que ell considera més important de la seva vida: l’adoració tot el dia de Jesús en l’exposició Eucarística.**

Redactat per adoradors de l’església de l’Immaculat Cor de Maria.

Font: P. Màxim Muñoz, cmf, superior provincial dels claretians a Catalunya. P Josep Maria Codina, cmf. Revista Aigua Viva.

TESTIMONIS I ANÈCDOTES

Rosa Mª Sanromà i Salomé Planas

Gràcies pel temps que vàrem fer camí junts, amb les seves ensenyances de pregària i lloança a Déu! Gràcies també per haver-nos fet conèixer Medjugorje!...Però el que més ens fa somriure, es recordar amb quina alegria cantava i ballava a la pregària del dilluns al vespre “El amor del Señor es maravilloso...” Esperem que al cel puguem tornar a ballar plegats...!

Liboria

Recordando al Padre Peix veíamos que era un hombre bondadoso y de buen corazón. A mí me dejó grabada la dedicación plena a los demás, sin límite de tiempo. Su fe hacía realidad cosas imposibles de conseguir. Estoy segura que descansa en el Reino de los Cielos con la Virgen María a la que quería tanto.

Marc Bellmunt i Agnès Canovas

Quan vam conèixer el pare Miquel Peix érem tan sols el Marc i l’Agnès. El tenim present cada dia perquè es pot dir que gràcies a ell ens vam conèixer i finalment ens vam casar.

Ens va fer servidors del grup d’Aigua Viva i a partir d’aquí va néixer

la nostra amistat i posterior nuviatge. En una ocasió ens va voler fer una entrevista per la revista d'Aigua Viva i quan vam arribar, el primer que va fer es posar-se a resar i sense enfadar-se perquè havíem arribat tard i tenint poc temps va saber plasmar en dos segons el que li vam confiar. No ens vam sentir pressionats i els nervis durant l'entrevista van desaparèixer, ja que en el fons buscava el bé de les persones. Com tots sabeu era un home de fe, ple de l'Esperit Sant, que sabia viure abandonat a la voluntat de Déu amb una gran humilitat, senzillesa, infantesa i ànsia d'amor de Déu i a la Mare de Déu. Gràcies a ell van néixer els coneguts viatges i peregrinacions a Medjugorje amb el nostre grup d'Aigua Viva. Una altre anècdota molt important per a nosaltres va ser quan després d'una pregària amb el grup del dilluns, estant jo embarassada del nostre primer fill, el pare Miquel es va acostar, em demanà permís per posar les seves mans sobre el ventre i tot invocant a l'Esperit Sant va pronunciar les següents paraules: "Saps que Jesús t'estima molt, molt, molt" i en aquell precís moment el Carlos Maria va donar unes bones patadetes que fins i tot ell mateix les va notar. Al vespre quan ens posàrem a dormir, el meu marit, Marc, va fer el mateix gest imposant les seves mans sobre el nen a la panxa i aquest va tornar a donar unes patadetes. Va ser una persona que va marcar la nostra vida i que sabem que encara ens ajuda i ens guia des del cel. Tenim una Creu que ens va regalar de Medjugorje sobre el nostre llit i quan tenim una petita discussió o dirigim a ella perquè ens ajudi a reconciliar-nos i seguint-nos estimant, doncs

aquest és el compromís que vam fer al casar-nos amb un acte molt senzill que va pronunciar el pare Miquel després de l'aliança matrimonial. Per últim volem senyalar un fet important en el dia de la seva mort i és que quan vaig fer saber a les germanes Missioneres de la Caritat (les de Calcuta), que el pare Miquel Peix havia traspassat al cel la seva ànima ens van explicar que aquell mateix matí havien estat resant el seu Via Crucis de la revista Aigua Viva i que una d'elles el va traduir a l'anglès. També és providencial que la primera lectura de la Missa del 18 de Juliol de 2007 –dia de la seva mort- era el relat de Moisès amb les bardisses flamejant. Aquest text va ser el que va inspirar al pare Miquel Peix a fer el disseny de les 3 llengües de foc que hi ha al Santíssim exposat de l'Església del Cor de Maria de Sabadell.

Finalment dir que ell ens ha precedit en el camí que hem de fer tots cap al cel i que de ben segur quan ens retrobem serem molt feliços.

Gràcies per tot pare Miquel, et seguim estimant des d'aquí la terra.

Jordi Fayos

Quan li vaig explicar al Pare Miquel la meua malaltia ell em va dir que pregaria per mi. Després de pregar força estona per mi em va dir que la malaltia no desapareixeria, però sí les crisis freqüents que tenia que em deixaven baldat. Avui en dia, i després de més de 10 anys puc dir que no he tingut cap crisi més. També recordo el seu poder d'intercessió quan va pregar per una senyora del grup que tenia càncer i a l'operar-la van veure que havia desaparegut.

Tuvo una dedicación entusiasta con los grupos de la Renovación Carismática, para los que la persona y acción del P. Miquel ha sido una bendición divina que les ha ayudado a crecer y profundizar la fe. Se reunía el grupo carismático delante del Santísimo y cuando aparecían por la iglesia los niños -en un principio la única niña que asistía era Marianita-, el P. Miquel entonaba la canción de: "Senyor jo et lloo..." Cantando y bailando ante El Señor lleno de emoción, alegría y amor por Él, demostrando el amor que tenía por los niños y por su presencia en la iglesia, hasta el punto que la niña seguía la canción magníficamente y cantaba y bailaba acompañándole a él.

Cati Pich

Gràcies Pare Miquel per la seva pregària aquí a la terra i ara des del cel. Perquè la teva mirada era sempre acollidora, plena d'amor. Quan parlava amb tu, no hi havia res més important que l'ànima que tenia al davant i tractava de portar-te a Déu. Déu i les persones eren les seves prioritats. Sempre he pensat que estava més al cel que a la terra. Als ulls humans, podria semblar que estava boig i crec que sí, estava boig d'amor per Déu i per les ànimes. Déu és tant gran, que només podem copsar en part els seus atributs, però el pare Peix et mostrava un Déu proper, un Déu misericordiós, un Déu que és pare i tot ho pot quan li deixem ser pare. Gràcies Déu meu per haver-lo conegut. Sé que tenim una responsabilitat per haver-lo gaudit.

La primera vez que oí hablar de Medjugorje, un pueblecito de Bosnia, fue al P. Miquel. Él estaba enamorado de Medjugorje. Al principio, cuando comenzó a hablarnos, nadie lo conocía y nos explicaba que la gente allí rezaba constantemente. No paraba de contar las gracias que allí se estaban dando y que el Señor derramaba sobre aquel pueblecito: explicaba la gran cantidad de conversiones que había, la paz que se sentía en ese lugar, el olor a rosas que algunos podían percibir en determinados lugares, la facilidad que los peregrinos tenían en subir el monte del Podbrdo -monte rocoso escarpado y empinado- a pesar de las limitaciones físicas de algunos.

A partir de esas vivencias se empezaron a organizar peregrinaciones en Sabadell, con él de sacerdote. A la primera peregrinación que tuve oportunidad de asistir, fuimos 16 personas y ahora actualmente -tanto en verano como en invierno- constantemente se desplaza gente a Medjugorje, no sólo desde aquí sino desde el mundo entero. Gracias P. Miquel.

Montserrat Vilanova

Recordo quan anàvem de camí amb el Pare Peix i una amiga al recés a la Casa Sant Josep i varem tenir que

parar a Sant Cugat perquè ningú dels tres portàvem dinar. El Pare Miquel va decidir esperar-se tot sol al cotxe mentre nosaltres dues anàvem a comprar alguna cosa de menjar. Al cap d'una estona quan varem retornar al cotxe ens vàrem sorprendre de veure al Pare Peix parlant amb dues senyores. I de que els hi parlava? Doncs que Déu és Amor!!! Sempre recordaré al Pare Miquel que no perdia mai cap oportunitat per evangelitzar!!! Gràcies Pare Miquel.

Maria del Mar Viadé

Conèixer i tractar al Pare Miquel Peix ha significat un abans i un després en la meua vida. Des del principi va fomentar la meua conversió i la seva ajuda va estar una peça clau per al meu camí espiritual. Tota la meua estimació i agraïment per a un sacerdot "SANT" incansable en la seva lluita per ajudar i evangelitzar.

Eduard Serraclara i Silvia Martínez

Recuerdo cuando estaba embarazada de nuestra hija Mireia, que los médicos nos avisaron que tenía una enfermedad, fibrosis quística. Fueron unos momentos duros, de desconsuelo, hasta que el Pare Miquel su puso a orar sobre el bebe y sobre nosotros para que tuviéramos Paz. Él nos dijo: "El Señor la va a sanar. Esta niña saldrá sana. No os preocupéis. Ahora vuestra misión es abandonaros". Nuestra alegría fue al ver que Mireia nació totalmente sana. ¡Como transmitía la Fe!

Oriol Vives

Tantes i tantes coses podria explicar del Pare Miquel, que qualsevol

d'elles la definirien com una persona santa. Si hagués de destacar-lo en alguna cosa seria l'amor incommensurable que donava a tothom en qualsevol situació...pels malalts, pels que patien, per casar aquella parella de joves immigrants que no es podien casar per no tenir papers, pels que buscàvem un nuvi o núvia per fundar una família cristiana. Recordo com s'entregava en cos i ànima per aquelles persones on veia que se'ls podia ajudar. Era un home d'oració, de pietat, entregat a l'església...es passava hores pregant i al confessional. I com tractava a les persones, amb quin amor... sempre em sorprendrà com tractava a tothom per igual, fos de la condició que fos, ric o pobre, llest o no, fos minusvàlid o no. Tots tenien la mateixa dignitat i ell sempre els hi dedicava el mateix temps i amor que a la resta. Gràcies Pare Miquel, intercedeix pel grup Aigua Viva, per l'associació cultural Amor de Déu, per la fundació Prahú, per la difusió de l'adoració a l'església de l'Immaculat Cor de Maria i per totes les persones que necessitem l'Amor de Déu que tu tant vas propagar. Et necessitem.

Mn. Ignasi Condal Elies

Recordo el P. Peix com un home amb exultança per les obres de Déu en la vida de les persones. Contínuament veia l'actuar de Déu, la força de l'Esperit Sant, els carismes, curacions i fins i tot miracles. Sempre tenia

testimonis que explicar, de persones guarides d'addiccions a la droga o a l'alcohol o conversions, històries de perdó, matrimonis salvats, però també coses senzilles que veia amb ulls d'infant i cor humil. El seu únic mètode pastoral era la pregària, l'obertura a l'Esperit Sant que contagiava a tots els qui l'escoltaven.

Sempre em recordarà la frescor de la fe, que Déu està realment viu, i que no ens hem de conformar amb una fe de mínims o com ell deia "creure de veritat", prendre'ns en serio la fe.

Jo agraeixo el seu tracte personal tant cordial, alegre, entusiasta i contagiós.

Consagració al Cor Immaculat de Maria

Oh Maria, Mare del Cor Diví Traspasat. Des que digueres sí a la proposta de l'àngel Gabriel, i el fill unigènit del Pare es féu home dins les teves entranyes per obra de l'Esperit Sant, el teu Cor Immaculat ha esdevingut el lloc santíssim de la Nova Aliança.

Però en el moment de la crucifixió i mort de Jesús, quant amb l'ànima traspasada de dolor, oferires per tots nosaltres i el teu unigènit al Pare, aquest lloc santíssim ha esdevingut l'altar de les nostres ofrenes a Déu. En aquest altar poso ara, oh Mare del Cor Diví Traspasat, la meva consagració baptismal al Pare en el Fill per l'Esperit Sant, perquè Tu la presentis a la Trinitat Divina.

Fent això, em consagro alhora tot jo al Cor Immaculat. Acull-me, oh Mare, als teus braços com un fill del teu dolor. També et consagro la meva família, la meva ciutat, el meu país i tots els pobles de la terra.

Accepta, Mare, la meva consagració amb què poso a les teves mans tot el que sóc i tot el que tinc, perquè en disposis al teu grat ara i sempre. Beneeix, Maria el meu viu desig d'oferir-te d'ara en endavant oracions i sacrificis reparadors.

Mare, em deleixo per sentir-me als teus braços, acollit i agomolat com a fill/a. Mare, aquí tens el teu fill/a, Mare, aquí tens el teu fill/a, Mare, aquí tens el teu fill/a. En tu, Mare meva amantíssima, he posat la meva confiança, i mai no quedaré confós. Amén.

Pare Miquel Peix.